

Sygn. akt. VI U 1338/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2022 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Joanna Siupka – Mróz

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2022 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania E. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 13 sierpnia 2021 roku; znak: (...)

w sprawie: E. C.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość świadczenia

oddala odwołanie.

Sędzia Joanna Siupka – Mróz

Sygn. akt VI U 1338/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 sierpnia 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego E. C. z dnia 2 sierpnia 2021 roku, przyznał mu zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od dnia 1 sierpnia 2021 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę emerytury z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia oraz z uwagi na pobieranie przez ubezpieczonego emerytury z MSWiA.

Postanowieniem z dnia 3 września 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. sprostował ww. decyzję poprzez wykreślenie zdania dotyczącego zawieszenia wypłaty emerytury z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia i kolejną decyzją z dnia 3 września 2021 roku, przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 sierpnia 2021 roku, wskazując, że wypłata emerytury ulega zawieszeniu z uwagi na pobieranie przez ubezpieczonego emerytury z MSWiA.

Odwołanie od ww. decyzji złożył ubezpieczony E. C., reprezentowany przez pełnomocnika, zaskarżając ją w całości. Zdaniem odwołującego organ rentowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wydania zaskarżonej decyzji poprzez przyjęcie, że ubezpieczony nie należy do osób uprawnionych do pobierania dwóch świadczeń pozostających z biegu, tj. emerytury powszechnej i emerytury mundurowej zgodnie z treścią art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, co tym samym doprowadziło do naruszenia prawa materialnego.

W ocenie odwołującego, skoro otrzymuje on emeryturę mundurową, obliczoną z uwzględnieniem maksymalnej podstawy wymiaru w wysokości 75% i do tej emerytury nie zostały uwzględnione wszystkie okresy pracy poza służbą, to

ma on prawo do otrzymywania dwóch świadczeń. Są to bowiem dwie emerytury wypracowane przez ubezpieczonego niezależnie od siebie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji.

W dalszych pismach procesowych każda ze stron podtrzymała dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony E. C. urodził się w dniu (...) roku.

/okoliczność bezsporna/

Od dnia 2 września 1969 roku do dnia 15 stycznia 1976 roku ubezpieczony był zatrudniony w (...) Spółdzielni Pracy (...) B. na stanowisku ucznia w zawodzie mechanika pojazdów, a następnie mechanika samochodowego i kontrolera technicznego.

Następnie od dnia 22 kwietnia 1976 roku do dnia 17 września 2021 roku pracował w Zakładach (...) S.A. na stanowisku instruktora do spraw technicznych (...), kierowcy mechanika w (...) w pełnym wymiarze czasu pracy.

/dowód: zaświadczenie, k. 6 akt ZUS; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, k. 7 – 9 v. akt ZUS; świadectwo pracy, k. 11 – 11 v. akt ZUS; legitymacja ubezpieczeniowa, k.12 – 13 akt ZUS; zaświadczenie, k. 14 akt ZUS; świadectwo pracy, k. 4 – 4 v. akt MSWiA; świadectwo pracy, k. 6 – 6 v. akt MSWiA/

W okresie zatrudnienia w Zakładach (...) S.A. ubezpieczony od dnia 22 kwietnia 1976 roku do dnia 30 czerwca 1992 roku pełnił służbę w jednostkach ochrony przeciwpożarowej i w (...)w (...) Z. w B., a następnie od dnia 1 lipca 1992 roku kontynuował tę służbę w Zakładach (...) S.A. do dnia 31 grudnia 2000 roku w (...) Zwolniono go ze służby z dniem 31 grudnia 1992 roku w związku z nabyciem uprawnień emerytalnych.

/dowód: zaświadczenie, k. 14 akt ZUS; świadectwo służby, k. 9 akt MSWiA/

Decyzją z dnia 29 stycznia 1993 roku przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury mundurowej na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r., nr 46, poz. 210) od dnia 1 stycznia 1993 roku w związku z pełnieniem służby w (...). Wysokość emerytury została ustalona z zastosowaniem podstawy wymiaru na poziomie 64%. Do ustalenia emerytury uwzględnione zostało: 16 lat, 7 miesięcy i 9 dni służby oraz inne okresy – 6 lat, 4 miesiące i 14 dni, tj. łącznie po zaokrągleniu 23 lata wysługi.

Kolejną decyzją z dnia 22 lipca 1994 roku (...) w W. przyznała ubezpieczonemu emeryturę policyjną, uwzględniając wysługę lat z poprzedniej decyzji i ustalając podstawę wymiaru emerytury na poziomie 60,80%.

/dowód: decyzja o ustaleniu prawa do emerytury, k. 5 – 5 v. akt ZUS; decyzja (...), k. 11 – 11 v. akt MSWiA/

Kolejną decyzją z dnia 15 września 2009 roku organ rentowy MSWiA uwzględnił do emerytury policyjnej wysługę emerytalną określoną w odrębnym obliczeniu będącym integralną częścią decyzji i ustalił, że emerytura ta wynosi 75% podstawy wymiaru. Do wysokości emerytury policyjnej zaliczył okresy zatrudnienia ubezpieczonego po zwolnieniu ze służby, tj. od dnia 1 stycznia 1993 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku oraz okresy opłacania składek od dnia 1 stycznia 1999 roku do dnia 4 lutego 2001 roku i od dnia 10 lutego 2001 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku, tj. łącznie 15 lat, 11 miesięcy i 23 lata.

/dowód: decyzja o zmianie emerytury policyjnej, k. 114 – 115 v. akt MSWiA; zestawienie, k. 113 akt MSWiA/

W dniu 2 sierpnia 2021 roku ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o przyznanie mu prawa do emerytury powszechnej.

/dowód: wniosek o emeryturę, k. 1 – 3 v. akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, a także w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym w aktach emerytalnych ZUS i w aktach emerytalnych MSWiA, których to wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, a które nie były kwestionowane przez żadną ze stron pod względem ich autentyczności, jak i prawdziwości zawartych w nich informacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należało zauważyć, że decyzja ZUS z dnia 13 sierpnia 2021 roku, ustalająca wysokość emerytury ubezpieczonego E. C., mimo nazwania jej decyzją „o przyznaniu zaliczki na poczet przysługującej emerytury”, w istocie takową nie jest. Z decyzji tej nie wynika bowiem, aby zachodziły przesłanki do wydania decyzji zaliczkowej, w każdym razie nie zostały one przez organ rentowy powoływane. Zgodnie z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r., poz. 291), jeżeli prawo do świadczeń zostało udowodnione, ale zainteresowany nie przedłożył dowodów niezbędnych do ustalenia wysokości świadczeń, organ rentowy przyznaje zainteresowanemu świadczenia w kwocie zaliczkowej zbliżonej do kwoty przewidywanych świadczeń. Zgodnie z ust. 2

art. 120 ustawy organ rentowy przyznaje zainteresowanemu świadczenia, o których mowa w ust. 1, również wtedy, gdy składki należne za okres, z którego ustalono podstawę obliczenia emerytury określonej w art. 26, zostały zewidencjonowane na koncie ubezpieczonego w terminie uniemożliwiającym ich uwzględnienie w podstawie obliczenia świadczenia w dniu wydania decyzji w sprawie prawa do świadczenia i ustalenia jego wysokości. Przede wszystkim trzeba zauważyć, iż celem wydawania decyzji zaliczkowej jest zapewnienie ubezpieczonemu, którego prawo do emerytury jest niewątpliwie wypłaty świadczenia, które jest z reguły, jeżeli nie jedynym to głównym źródłem utrzymania, mimo istnienia problemów z ostatecznym określeniem wysokości tego świadczenia. Cel taki w sposób oczywisty nie istnieje, jeżeli jednocześnie organ rentowy, ustalając w sposób zaliczkowy wysokość emerytury, zawiesza jej wypłatę z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia, tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie (co ostatecznie zostało sprostowane postanowieniem z dnia 3 września 2021 roku poprzez wykreślenie sformułowania, że emerytura ulega zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia). Co więcej, wysokość emerytury z decyzji nazwanej przez ZUS „decyzją zaliczkową” z dnia 13 sierpnia 2021 roku jest taka sama jak w decyzji ZUS z dnia 3 września 2021 roku, a późniejsze sprostowanie decyzji z dnia 13 sierpnia 2021 roku powoduje, że obie decyzje mają tożsamą treść. Wszystko to przemawia za uznaniem, że emerytura ubezpieczonego została w istocie określona w decyzji z dnia 13 sierpnia 2021 roku, tym bardziej, że w orzecznictwie dominuje wykładnia przyjmująca, iż kwotę emerytury w systemie zdefiniowanej składki ustala się tylko raz (por. post. SN z dnia

6 października 2015 r., III UZP 9/15, LEX nr 1923849; post. SN z dnia

3 listopada 2015 r., III UZP 12/15, LEX nr 1962536).

Zauważyć należy, że stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny i nie zachodziła konieczność dalszego dowodzenia. Zaistniały pomiędzy stronami spór był bowiem sporem o charakterze prawnym. Ponieważ po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych, a także to, że żadna ze stron nie złożyła wniosku o przeprowadzenie rozprawy, Sąd uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Wobec tego Sąd postanowił wydać niniejszy wyrok – w trybie przewidzianym w treści

art. 148¹ § 1 k.p.c. – na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc zaś do meritum sprawy stwierdzić trzeba, że przedmiotem niniejszego postępowania było to, czy ubezpieczony E. C. ma prawo do wypłaty zarówno emerytury mundurowej, jak i emerytury powszechnej w przypadku

zbiegu prawa do obu tych świadczeń, w sytuacji gdy do obliczenia wysokości emerytury mundurowej nie zostały uwzględnione wszystkie okresy pracy ubezpieczonego poza służbą, czy też jest on uprawniony do otrzymywania wyłącznie jednego z tych świadczeń – emerytury mundurowej bądź emerytury powszechnej.

Podejmując próbę rozstrzygnięcia tego sporu wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 95 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r., poz. 291) w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego (ust. 1). Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 (m.in. funkcjonariusze Państwowej Straży Pożarnej), z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w

art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (ust. 2).

Tożsamą regulację przewiduje art. 7 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r., poz. 723), stanowiąc, iż w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Wybór świadczenia przewidzianego w odrębnych przepisach nie pozbawia osoby uprawnionej innych świadczeń i uprawnień przysługujących emerytom i rencistom policyjnym.

Tak więc, prawo do otrzymywania jednego świadczenia z ubezpieczenia społecznego jest trwale usankcjonowane. Powyższe przepisy wprost wskazują, że regułą jest, że ubezpieczony uprawniony do emerytury z FUS nie może jednocześnie pobierać emerytury mundurowej, mimo że spełnił warunki do jej nabycia, i odwrotnie.

Niemniej jednak do tej pory w orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane było stanowisko, zgodnie z którym byłym funkcjonariuszom ww. służb można było ustalić prawo do emerytury powszechnej pod warunkiem jednak niezaliczenia okresów składkowych do obliczenia emerytury mundurowej. Możliwość jednoczesnego nabycia prawa do emerytury z ubezpieczenia społecznego i emerytury mundurowej było zatem możliwe tylko wówczas, gdy okresy ubezpieczenia powszechnego i służby, w oparciu o jaką ustalono usługę emerytalną służbową, nie zostały wzajemnie uwzględnione przy ustalaniu prawa do świadczeń, a każdy z nich z osobna jest samodzielnie wystarczający do uzyskania prawa do emerytury w określonym systemie. Przyjmowano, że do kumulacji świadczeń (emerytury z FUS i emerytury mundurowej) może dojść wtedy, gdy emerytura mundurowa – dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku (art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin) – nie mogła ulec podwyższeniu z tytułu „cywilnych” okresów ubezpieczenia (składkowych i nieskładkowych) z uwagi na osiągnięcie kwoty tego świadczenia w maksymalnej wysokości, tj. 75% podstawy wymiaru (art. 18 ust. 1 ustawy) (tak powołany w treści odwołania wyrok SN z dnia 24 stycznia 2019 roku, I UK 426/17, OSNP 2019/9/114). Sąd Najwyższy przyjmował, że o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury mundurowej przy uwzględnieniu „cywilnego stażu emerytalnego”. Stąd, mając na względzie zasadę równego traktowania podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną, Sąd Najwyższy prezentował pogląd, że w związku z tym, że w takiej samej sytuacji (tzn. braku możliwości wykorzystania „cywilnych”

okresów ubezpieczenia w podstawie wymiaru emerytury mundurowej) znajdują się zarówno funkcjonariusze powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 roku (zob. art. 15a ustawy), jak i niektórzy funkcjonariusze pozostający w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku, obie te grupy osób w stosunku służby powinny być, w zakresie zbiegu prawa do emerytury z FUS i zaopatrzenia emerytalnego, traktowane jednakowo.

Stanowisko Sądu Najwyższego w tej kwestii uległo jednak zmianie i w najnowszej uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia

15 grudnia 2021 roku w sprawie o sygn. akt III UZP 7/21 (LEX nr 3274620) przesądzono, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 roku i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin). Stanowisko to należy odnieść również na grunt ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, a więc także do funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej, albowiem w zakresie zbiegu emerytury mundurowej i emerytury wojskowej z emeryturą powszechną obowiązują tożsame regulacje. Przyjęcie, że prawo do pobierania dwóch emerytur, to jest emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i emerytury mundurowej, przysługuje również funkcjonariuszowi, który został przyjęty do służby przed 1 stycznia 1999 roku i którego emerytura mundurowa została obliczona bez uwzględnienia cywilnego stażu emerytalnego, jest sprzeczne z art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jak również z analogicznym art. 7 ustawy z 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, które to przepisy jednoznacznie definiują, kiedy emeryt mundurowy może pobierać dwa świadczenia z odrębnych systemów ubezpieczeń (por. wyr. SA w Szczecinie z dnia 25 marca 2021 r., III AUa 94/21, LEX nr 3185297).

Powyższe dotyczy sytuacji odwołującego E. C., albowiem pozostawał on w służbie w (...)przed dniem 2 stycznia 1999 roku (został zwolniony ze służby w dniu

31 grudnia 1992 roku w związku z nabyciem uprawnień emerytalnych) i od 2009 roku otrzymuje emeryturę mundurową w maksymalnej wysokości, do której to zostały doliczone okresy zatrudnienia ubezpieczonego po zwolnieniu ze służby, tj. od dnia 1 stycznia 1993 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, od dnia 1 stycznia 1999 roku do dnia 4 lutego 2001 roku i od dnia 10 lutego 2001 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku, tj. łącznie 15 lat, 11 miesięcy i 23 lata. Doliczenie tych okresów spowodowało wzrost podstawy wymiaru emerytury mundurowej. Ubezpieczony miał więc możliwość uwzględnienia przy ustalaniu wysokości emerytury policyjnej okresów cywilnych i z niej skorzystał. Do ustalenia wysokości emerytury mundurowej nie został natomiast uwzględniony okres pracy ubezpieczonego przed służbą i po zakończeniu służby od dnia 1 stycznia 2009 roku, z tytułu których jest on uprawniony do emerytury powszechnej z ZUS. Wobec tego należy stwierdzić, że zgodnie z aktualnym stanowiskiem Sądu Najwyższego ubezpieczony, mimo, że nabył prawo do dwóch świadczeń – emerytury mundurowej i emerytury powszechnej – nie ma on prawa do łącznego ich pobierania, lecz może pobierać tylko jedno z nich – wyższe bądź wybrane przez niego.

Zasada niekumulacji (tj. wypłacania tylko jednego świadczenia) stanowi wyraz obowiązującej w prawie ubezpieczeń społecznych zasady solidarności ryzyka i nie jest sprzeczna z konstytucyjną zasadą równości wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP (zob. wyrok SN z dnia 4 kwietnia 201r., I UK 390/11, OSNPUSiSP 2013, nr 9-10, poz. 114 i wyrok SA w Gdańsku z dnia 8 marca 2016 r., III AUa 1816/15, LEX nr 2026435). Regułą jest zatem, że zbieg prawa do kilku świadczeń określonych w ustawie rodzi dla organu rentowego obowiązek wypłaty tylko jednego (wyższego) świadczenia, z zastrzeżeniem, że ubezpieczonemu przysługuje prawo wyboru wypłaty świadczenia, nawet niższego, które – jako uprawnienie kształtujące – musi zostać zrealizowane przez drugą stronę stosunku prawnego. Wybór świadczeń z zakresu ubezpieczeń społecznych należy do sfery jego samodzielnych uprawnień i nie podlega ocenie sądu. Natomiast, jeśli ubezpieczony nie złoży żadnego oświadczenia w tej kwestii, organ rentowy kontynuuje

wypłatę świadczenia wyższego. Może w każdym czasie zażądać zamiany świadczenia wypłacanego na inne, również przysługujące.

Mając powyższe na względzie, w szczególności tezę uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 roku w sprawie o sygn. akt III UZP 7/21, uznać należało, że ubezpieczonemu E. C., mimo zbiegu prawa do emerytury powszechnej i emerytury mundurowej – zgodnie z zasadą niekumulacji świadczeń – powinno być wypłacane tylko jedno z tych świadczeń – wyższe bądź wybrane przez odwołującego. System ubezpieczeń społecznych nie jest systemem ekwiwalentnym i nie zawsze można oczekiwać, że środki wniesione do systemu zostaną nam zrekompensowane w formie świadczenia, czy też innej. System ten został skonstruowany w oparciu o zasadę solidarności społecznej i jako taki z definicji zakłada, że niektóre środki wpłacane przez uczestników systemu, będą konsumowane przez innych. W tym stanie rzeczy należało uznać, że brak jest podstaw do weryfikacji zaskarżonej decyzji w kształcie żądanym w odwołaniu, albowiem decyzja ZUS jest prawidłowa.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie oddalił, o czym orzekł jak w sentencji.

Sędzia Joanna Siupka – Mróz